

Infecte

Alberto Ramos

alberto.ramos@gmail.com

661 707 761

Versió 2019

PERSONATGES

MARTÍ

VÍCTOR, cosí de Martí

SANDRA, ex de Martí

LEO, venedora d'enciclopèdies

TECLA, informàtica

NOIA

ESPAI

Pis de Martí i Víctor. Un sofà.

The change from atoms to bits is irrevocable and unstoppable. Why now?
Because the change is also exponential – small differences of yesterday can
have suddenly shocking consequences tomorrow.

Nicholas Negroponte, *Being digital*

A virus. Human beings are a disease, a cancer of this planet.

Andy & Larry Wachowski, *The Matrix*

ESCENA 1

VÍCTOR està assegut al sofà, amb un portàtil d'Apple i uns cascos. MARTÍ està parlant pel mòbil mentre passa l'escombra per un terra bastant abandonat.

MARTÍ: Un powerpoint amb frases de la mare Teresa de Calcuta. Ah, sí. No, no el vaig obrir. Mama, no tinc temps. Sí, ja sé que és un moment, però ara no sóc a la feina. I a la feina, quan sóc a la feina, tinc massa feina per mirar powerpoints de la mare Teresa de Calcuta. Ho sento... A casa. Acabo d'arribar. Avui he plegat més d'hora. És que tinc molta feina, ja t'ho he dit. Fins i tot els dies que plego d'hora plego massa tard. No, ara no puc. No tinc l'ordinador a mà. (*Mira VÍCTOR*) El té el Víctor. El teu nebot. Sí, aquí. Tot el dia. Mama, ja el miraré, el powerpoint... Quin email? Un altre? No, no em sona. Quan me l'has enviat? No l'he vist... I Love You. Mama, I Love You... I Love You és un virus del segle passat. És un virus d'una altra època, com l'escarlatina. Tinc un Mac. Els Macs no agafen virus. No, mama, no, no val la pena. No val... Val, sí, ja m'ho miraré. Et prometo que quan el Víctor deixi anar l'ordinador hi donaré un cop d'ull. (*Recull uns calçotets del terra, se'ls mira, no els reconeix*) Bé, s'està tot el dia aquí, al sofà... Sí, m'ajuda molt. (*Li llança els calçotets a*

VÍCTOR) M'ajuda moltíssim! (*VÍCTOR, sense apartar la vista de la pantalla, llença els calçotets a terra*) I què importa, ara? Em vas obligar. Em vas obligar, tu i la tia, a instal·lar el teu nebot al meu pis. Sí, ja sé que és el meu cosí. També és el meu pis. Per què l'he de compartir...? No, mama, no necessito compartir despeses. Tinc una feina i no/ Abans les compartia, sí, les compartia amb la Sandra, però la Sandra ha marxat i no vull parlar més del tema. Per favor, mama, no vull/ Lesbiana!!! És lesbiana!!! Per això m'ha deixat!!! Quantes vegades t'ho he de dir? I què vols que hi faci, mama? Que em canviï de sexe? Vols que em canviï de sexe per poder tornar amb la meva exnòvia lesbiana? Doncs mira, saps què? Doncs ho faré! Me la tallaré, tornaré amb la Sandra i desinstal·laré l'ocupa del teu nebot. (*Pausa*) Mua.

MARTÍ penja el mòbil. Es queda mirant VÍCTOR, que continua concentrat en la pantalla del portàtil.

MARTÍ: Què escoltes?

VÍCTOR: Res. (*Li ensenya el cable dels auriculars: està desconnectat*) Se t'ha acabat el límit de temps de l'Spotify.

MARTÍ: No hi ha cap límit de temps. Fa anys que el van treure.

VÍCTOR: L'han tornat a posar. (*Pausa*) T'hi podries subscriure.

MARTÍ fa el gest d'escanyar a VÍCTOR, que està mirant la pantalla.

VÍCTOR: Plou.

MARTÍ: No, acabo d'arribar i no...

VÍCTOR: Plou. Ho diu l'aplicació aquesta del temps.

MARTÍ: No plou. Fa un mes que no plou.

VÍCTOR: Aquí no, però a Cupertino sí que plou.

MARTÍ: On?

VÍCTOR: A Cupertino.

MARTÍ: I on és això?

VÍCTOR: Com vols que ho sàpiga? És el teu ordinador.

MARTÍ: *(Mirant la pantalla)* Aquí diu Barcelona. I fa sol.

VÍCTOR: S'acaba de canviar. Fa un segon hi deia Cupertino.

MARTÍ: Estàs segur?

VÍCTOR: Potser has agafat un virus.

MARTÍ: Qui, jo?

VÍCTOR: Sí. *(Pausa)* No, home. El teu ordinador. Quin antivirus tens?

MARTÍ: Cap.

VÍCTOR: Llavors segur que tens un virus.

MARTÍ: *(Agafa aire)* És un Mac. Els Macs no tenen virus.

VÍCTOR arronsa les espatlles.

Fosc.

ESCENA 2

VÍCTOR continua al sofà. Ara està fent peses i fullejant una revista porno. Entra SANDRA, amb una caixa de cartró plena a vessar d'objectes: llibres, un flexo...

SANDRA: Ah!!!

Li cau la caixa.

VÍCTOR: Ei, hola.

SANDRA: Pen... pensava que no hi havia ningú. El Martí m'havia dit que no hi seria i no... no...

VÍCTOR: Sóc el Víctor.

SANDRA: Hola. Sandra.

VÍCTOR: Sandra? Ah, la lesbiana!

VÍCTOR torna a mirar la revista porno. Ha perdut tot l'interès per SANDRA.

SANDRA: Bé, et deixo amb la teva... lectura.

VÍCTOR: *(Per la revista)* Ah, això! No, no és meva! Jo no... Jo no. És del Martí.

SANDRA: Ja.

VÍCTOR: És una mica antiga. Suposo que d'abans que vosaltres dos...

VÍCTOR li mostra una foto de la revista.

SANDRA: No l'havia vista mai.

VÍCTOR: La tenia amagada.

SANDRA: Quines mamelles.

VÍCTOR: En realitat estava mirant el tio. Els seus bíceps. Per agafar referències. De debò, que jo no... no... M'interessa més ella. Posats a triar, vull dir. La revista no és meva.

SANDRA: Ja m'ho havies dit, això.

VÍCTOR: Jo no en compro. Trobo que és una ximpleria pagar per... per aquestes coses. No paga la pena. No trobes?

SANDRA: I tant. És molt millor aconseguir-ho gratis per Internet.

Riuem.

VÍCTOR: Quan acabi te la deixo, si vols.

SANDRA: Quan acabis?

VÍCTOR: Quan acabi d'agafar referències.

SANDRA: Referències pels bíceps.

VÍCTOR: Sí. Pels bíceps. *(Li ensenya els seus bíceps)* Com els veus? Objectivament parlant, vull dir.

SANDRA: Objectivament?

VÍCTOR: Sí, és clar. Perquè tu...

VÍCTOR fa un gest obscè amb la llengua i dos dits.

SANDRA: No sóc lesbiana.

VÍCTOR: No?

SANDRA: Els teus bíceps estan molt bé. No gaire fets. Al seu punt.

VÍCTOR: Gràcies. I perdona. Em pensava que... *(Comença a fer un altre gest obscè, creuant els dits com si fossin dues tisores fregant-se)* El Martí m'havia dit...

SANDRA: Li vaig dir una mentida.

VÍCTOR: Per què?

SANDRA: Per no ferir-lo.

VÍCTOR: Li vas dir que ets lesbiana per no ferir-lo?

SANDRA: Vaig pensar que si ell creia que una lesbiana... que si una lesbiana havia estat capaç de sortir amb ell... Vaig pensar que la seva autoestima pujaria.

VÍCTOR: *(Desfà el gest de les tisores)* No ho entenc.

SANDRA: Sí, home. Si ell havia aconseguit agradar a una dona a qui se suposa que no li agraden els homes... Vaig pensar que això l'hauria de fer sentir especial. Un home més atractiu que la resta d'homes.

VÍCTOR: *(Riu)* El Martí?! No fotis.

SANDRA: El Martí és atractiu.

VÍCTOR: Sí. Bé, no ho sé. Suposo. Però no és el Brad Pitt.

SANDRA: El Brad Pitt és ros.

VÍCTOR: Doncs posa-li una perruca rossa, al Martí. El Brad Pitt continua sent més guapo. I no estic dient que els rossos siguin més guapos que els morenos, no. Això és racisme, o pitjor: nazisme. No, no, només dic que el Brad Pitt és molt guapo i... i a mi no m'agrada. No m'agrada el Brad Pitt. No m'agraden els homes. Però trobo que el Brad Pitt és objectivament més atractiu que el Martí.

SANDRA: Potser sí, però tu ja m'entens. Una lesbiana havia estat amb ell, durant sis anys, quan podia haver estat amb una dona.

VÍCTOR: I el vas deixar.

SANDRA: Després de sis anys.

VÍCTOR: Saps que ell ara creu que t'has tornat lesbiana per culpa seva?

SANDRA: No...

VÍCTOR: Ell es pensa que quan estàveu junts eres heterodoxa, però/

SANDRA: Heterosexual.

VÍCTOR: Això, però que per culpa d'ell t'has cansat dels homes i/

SANDRA: El lesbianisme no és cap cosa dolenta.

VÍCTOR: Així que si li has dit una mentida per no ferir la seva autoestima, t'ha sortit el tret per la culata. Perquè ara se sent culpable.

SANDRA: El lesbianisme no és una cosa de la qual t'hagis de sentir "culpable".

VÍCTOR: Això digue-li a ell.

Pausa.

SANDRA: Un altre dia.

Silenci.

VÍCTOR: Gràcies.

SANDRA: Gràcies?

VÍCTOR: Gràcies. Per dir que t'agraden els meus bíceps.

SANDRA: Ah! De res.

VÍCTOR: Els vols tocar?

SANDRA: No. No cal.

VÍCTOR: Com vulguis.

SANDRA: Gràcies.

VÍCTOR: Gràcies?

SANDRA: Gràcies. Per l'ofertament. Potser un altre dia.

Fosc.

ESCENA 3

VÍCTOR i LEO, que sosté una caixa pesada.

LEO: Buenos días.

VÍCTOR: Bon dia.

LEO: Bon dia. Tens un minut?

VÍCTOR: Sí, un minuto. Y dos. Tres ya no.

LEO: Ah. Bien. Entonces seré rápida.

VÍCTOR: Feia broma. En realitat puc estar-m'hi més estona. *(Pausa)* Volies alguna cosa?

LEO: Sóc venedora d'enciclopèdies.

VÍCTOR: ¿Eres vendedora de enciclopedias?

LEO: Sí. Soy vendedora de enciclopedias.

VÍCTOR: Ets venedora d'enciclopèdies. I vols alguna cosa?

LEO: Sí. Vull vendre't una enciclopèdia.

VÍCTOR: Ah. Oye, si quieres puedes hablarme en castellano. Soy bilingüe.

LEO: No cal.

VÍCTOR: Vale.

LEO: L'enciclopèdia està en castellà, però te la puc vendre parlant en català. Sóc bilingüe.

VÍCTOR: I es pot veure?

LEO: Sí, és clar. No l'he portada sencera perquè pesa molt. Però et puc ensenyar el primer volum. *(Treu un volum de la caixa)* El primer volum de la Wikipedia.

Pausa.

VÍCTOR: De la Wikipedia.

LEO: Sí.

VÍCTOR: Em vols vendre la Wikipedia.

LEO: La coneixes?

VÍCTOR: Sí, però...

LEO: És clar que la coneixes. L'has de conèixer. És l'enciclopèdia més important que ha existit mai. L'enciclopèdia més completa de la història. I ara la pots tenir tu, a casa teva, al teu abast, per consultar-la sempre que vulguis. Sense necessitat d'anar a la

biblioteca. Sense haver de sortir de casa. A qualsevol hora del matí, de la tarda, del vespre o de la nit. O de la matinada. Vols saber d'on ve la paraula *Tibidabo*? O què va ser *la Epidemia de la Risa de Tanganica*? Doncs agafes el volum corresponent de la Wikipedia i ho consultes! És així de fàcil. *(Pausa)* La Wikipedia té respostes per tot.

VÍCTOR: Per tot?

LEO: Per tot.

VÍCTOR: *(Fullejant el volum)* Així que tens tota la Wikipedia.

LEO: Sí.

VÍCTOR: La Wikipedia sencera.

LEO: Això només és una part de la lletra A.

VÍCTOR: I la tens impresa i enquadernada.

LEO: Sí. No l'he portada sencera perquè pesa molt, però si t'interessa/

VÍCTOR: Et puc fer una pregunta?

LEO: És clar.

VÍCTOR: Per què?

LEO: "Per què"?

VÍCTOR: Per què ho has fet? Què t'ha portat a imprimir i enquadernar la Wikipedia sencera? Què en vols treure, de tot això?

LEO: Diners.

VÍCTOR: En vols treure diners.

LEO: És clar. Sóc venedora d'enciclopèdies. És la meva feina.

VÍCTOR: Quantes n'has venut, fins ara?

LEO: Cap.

VÍCTOR: I quantes n'esperes vendre?

LEO: Una. De moment una. Només n'he fet una còpia.

VÍCTOR: Ja. *(Pausa)* Ho sento, però no te la puc comprar.

LEO: No? Però si encara no t'he dit el preu!

VÍCTOR: M'és igual. No m'interessa.

LEO: No... no t'interessa? No t'interessa l'enciclopèdia més important que ha existit mai? L'enciclopèdia més completa de la història? M'estàs dient que no t'interessa?

VÍCTOR: No és que no m'interessi. El que passa és que ja la tinc. La tinc a Internet. I la puc consultar sempre que vulgui, sense haver de sortir de casa, a qualsevol hora del matí, o de la tarda o del vespre o de la nit. O de la matinada. Perquè la tinc a Internet.

LEO: Internet. Ja ha sortit el tema d'Internet. Com us agrada a tots parlar d'Internet! És el vostre tema preferit! L'excusa perfecta! "La tinc a Internet." "La tinc a Internet." Què us penseu? Que el que hi ha a Internet és vostre? Que Internet és de la vostra propietat? No. Esteu molt equivocats. Internet no és vostra. Internet és com l'ham... l'ham... l'*anzuelo* de la canya de pescar. No, l'*anzuelo* no..., el *cebo*, com es diu *cebo*?

VÍCTOR: Esquetx.

LEO: Esquer! Internet és l'esquer. El peix es pensa que l'esquer és seu, però no ho és. L'esquer pertany al pescador. *(Pausa)* L'enciclopèdia més completa de la història no pot estar només a Internet. No pot estar perduda al ciberespai, dins un magma d'uns i zeros. L'enciclopèdia més completa de la història ha d'estar en paper, en àtoms. Perquè Internet no és vostra. Internet no és teva. Ni meva. Ara ensensem que sí, que ho és, però qualsevol dia d'aquests Internet deixarà d'existir. No sé quan, però passarà aviat. N'estic convençuda. Internet és una bombolla que està a punt d'esclatar. Com totes les bombolles. I no podem resignar-nos a què desaparegui tota aquesta saviesa acumulada. No podem. *(Pausa)* El paper és el futur.

VÍCTOR: Ja, però...

LEO: Es triga molt a imprimir la Wikipedia. Sembla que no, però es triga molt. Per això vaig haver de deixar la feina.

VÍCTOR: I quan va ser això?

LEO: Fa un mes... va fer quatre anys.

VÍCTOR: Quatre anys. I no has pensat...? No has pensat que des que vas començar a imprimir la Wikipedia fins avui han passat moltes coses? No t'has parat a pensar que l'enciclopèdia que em vols vendre està... desactualitzada?

Silenci.

Fosc.

ESCENA 4

A les fosques. La pantalla d'un mòbil il·lumina la cara de TECLA.

TECLA: *(Mentre escriu)* La Tecla de la feina. La informàtica. La setmana passada et vaig instal·lar l'Spotify, te'n recordes? Segur que sí. Vaig ser jo. Emoticona somrient. No ho hauria d'haver fet, perquè total, no és la meva feina, però no em costava res. De fet, a tu tampoc no et costava res. Però bé, tu estaves enfarinat. Enfeinat. Estaves enfeinat, parlant per telèfon amb un client. I a mi no em costava res. Estaves tan enfeinat que ni em vas donar les gràcies. Però no et culpo, eh. Emoticona que pica l'ull. Estaves parlant amb un clítoris. Client. Bé, supositori, suposo, que era un client. Estaves fent la teva feina, que és parlar amb els clítoris, clients. Suposo. I jo no estava fent la meva feina, perquè una cosa és la meva feina i una altra cosa és instal·lar l'Spotify. Això no és feina. Però ho vaig fer. No em costava res. I em rellisca. Relaxa. Em relaxa instal·lar aplicacions. No ho diguis a ningú, eh. Punt. Emoticona que pica l'ull. *(Pausa)* No, no. Dues picades d'ull són massa. *(Pausa)* Bé, t'escrivia per dir-te que... si et ve de gust... podríem... fer un cafè. Vull dir un cafè a la cuixa. Cuina. A la cuina de l'agència. *(Pausa)* Et preguntaràs per què t'escrot, t'escriu un mail al Gmail, en comptes de fer-ho al correu de l'agència. Bé, doncs... ho faig per no comprometre't. Ja sé que només és un cafè, però... vés a saber qui pot llegir el mail. T'aixeques un moment i el teu company de taüt, taula, ho llegeix. Que no passaria res, eh. Emoticona que pica l'ull. No, emoticona que somriu amb els dos ulls oberts. Que només t'estava dient de fer un cafè a la cuixa, cuina, de l'agència. Davant de tothom. És a dir, que no és cap secreció. Secret. Però bé, és que a mi m'agrada distingir entre el que és la feina i el que no ho és. Tot i que t'hagi instal·lat l'Spotify en hores de feina. *(Pausa)* Bé, ja em diràs alguna cosa. Quan vulva. Puto corrector automàtic dels collons. Vulguis. Quan vulguis. No cal que sigui ara, eh. *(Pausa)* Un petó. No, un petó no. Una abraçada. No, millor un petó. No. Putons. Petons. Tecla. Enviar.

TECLA prem un botó. S'apaga la pantalla del mòbil. Novament a les fosques. La pantalla de l'ordinador il·lumina la cara de VÍCTOR.

VÍCTOR: *(Llegint)* “Hola, Martí. Sóc la Tecla. La Tecla de la feina. La informàtica. La setmana passada et vaig instal·lar l'Spotify, te'n recordes?”

Fosc.

ESCENA 5

VÍCTOR continua amb el portàtil. MARTÍ està a punt de sortir.

MARTÍ: Me'n vaig.

VÍCTOR: Agafa el paraigua.

MARTÍ: Fa sol.

VÍCTOR: Aquí diu que plou.

MARTÍ: Fa dos mesos que no plou.

VÍCTOR: Aquí diu que plou.

MARTÍ: *(Mira el portàtil)* A Cupertino. Plou a Cupertino.

VÍCTOR: I on collons és això?

MARTÍ: I jo què sé.

VÍCTOR: És el teu ordinador. Ho hauries de saber.

MARTÍ: Doncs no ho sé. Però segur que no és per aquí a prop.

VÍCTOR: N'estàs segur?

MARTÍ: Seguríssim. No és un nom català.

VÍCTOR: Podria ser castellà. Com es diu Sant Cugat en castellà?

Sona el timbre de la porta.

MARTÍ: San Cucufato.

MARTÍ surt.

VÍCTOR: Jo de tu agafaria el paraigua. Per si de cas.

Entra LEO. MARTÍ la segueix.

MARTÍ: Perdona, no pots/

LEO: (*A VÍCTOR*) Què t'estimes més? Una Wikipedia desactualitzada o cap Wikipedia en absolut?

MARTÍ: Què és això?

LEO: (*Ensenyant-li el volum*) La Wikipedia!

MARTÍ: La Wikipedia?

LEO: (*A VÍCTOR*) Què és millor? Una Wikipedia desactualitzada o cap Wikipedia?

VÍCTOR: Una Wikipedia actualitzada. **MARTÍ:** (*Fullejant el volum*) Només la tens en castellà?

LEO: Què dius?

VÍCTOR: Que es millor una Wikipedia actualitzada. **MARTÍ:** Que si només tens la Wikipedia en castellà.

LEO: (*A Martí*) Què has dit?

MARTÍ: No, res.

LEO: Dignes.

MARTÍ: Et preguntava que si només la tens en castellà.

LEO: Ah, sí. Però la Wikipedia en castellà és una de les més completes del món.

MARTÍ: Més que la Wikipedia en català?

LEO: No/

VÍCTOR: Viquipèdia. La Wikipedia en català es diu Viquipèdia.

MARTÍ: Viquipèdia, no. Viquipèèèdia.

VÍCTOR: (*A LEO*) Li encanta corregir-me.

MARTÍ: Corregir-me.

LEO: La Wikipedia en castellà és més completa que la Viquipèèèdia.

VÍCTOR: (*Mirant l'ordinador*) Però la Viquipèèèdia és més antiga. És la tercera

Wikipedia més antiga, la primera després de l'anglesa i l'alemanya. Ho diu la Wikipedia.

LEO: Doncs jo només tinc la Wikipedia en castellà.

MARTÍ: I no tens la Viquipèdia?

LEO: L'hauria d'imprimir.

MARTÍ: És clar.

LEO: I en castellà no t'agrada? (*Llegint*) “Según la tradición oral judía, era amante de la paz y se dice que, cuando dos personas estaban peleadas, les mentía a ambas, diciendo que la otra quería reconciliarse con ella.” Això diu d'Aarón. Aarón, el de la Bíblia. (*A Víctor*) Què diu la Viquipèdia? Busca Aaró. A la Viquipèdia. Aaró. A, A, R, O. Aaró!

VÍCTOR: (*Buscant a Internet*) Aaaaaaró.

LEO: Què hi diu? Diu que era amant de la pau?

VÍCTOR: No ho sé.

LEO: (*Mirant l'ordinador*) Baixa. Baixa. Baixa. No, no ho diu. La Viquipèdia, la Wikipedia en català, no diu que Aaró era amant de la pau i que, quan dues persones s'havien barallat, enganyava totes dues dient que l'altra volia reconciliar-se amb ella. (*Pausa*) La Wikipedia en castellà és molt millor. És més completa.

MARTÍ: Bé, jo me'n vaig.

VÍCTOR: Agafa el paraigua.

MARTÍ surt.

VÍCTOR: I no la tens en català?

LEO: Ja t'he dit que no.

VÍCTOR: No, l'hi has dit al meu cosí.

LEO: T'ho dic ara. No la tinc. No l'he impresa.

VÍCTOR: I no me la pots imprimir? Per fullejar-la.

LEO: No.

VÍCTOR: Només un volum. Si m'agrada te n'encarregaré la resta.

LEO: La Wikipedia en castellà és més completa.

VÍCTOR: Sí, i segur que és més cara.

Fosc.

ESCENA 6

VÍCTOR i SANDRA.

VÍCTOR: Sóc un mascle alfa.

SANDRA: *(Riu)* Sí, alfa, com els programes en fase de proves.

VÍCTOR: Aquests són els beta.

SANDRA: No.

VÍCTOR: Que sí, que els programes en fase de proves són els beta.

SANDRA: I els alfa. Els beta són una versió evolucionada dels alfa.

VÍCTOR: Com ho saps, això? *(Pausa)* Ah, ets informàtica, com la Tecla.

SANDR: No, sóc metgessa. Bé, em falten tres assignatures. Com la Tecla?

VÍCTOR: La Tecla. Una companya de feina del Martí. Li va al darrere, però ell no ho sap. Crec que no ho sap. Ho sabrà quan obri el mail.

SANDR: Ah! I és informàtica?

VÍCTOR: Sí. I tu no.

SANDRA: No, jo no sóc informàtica. Però ho sé. Els alfa són més primitius que els beta.

VÍCTOR: I també estan en fase de proves?

SANDRA: Sí, és clar.

VÍCTOR: Llavors, prova'm.

SANDRA: Què?

VÍCTOR: Sóc un mascle alfa. Estic en fase de proves.

SANDRA: No.

VÍCTOR: Prova'm.

SANDRA: Passo.

VÍCTOR: Si no em proves, mai arribaré a mascle beta.

Fosc.

ESCENA 7

VÍCTOR i LEO, que li mostra un volum.

LEO: La Viquipèdia!

VÍCTOR: La Viquipèdia?

LEO: La Wikipedia en català. *(L'obre)* Mira, mira.

VÍCTOR agafa el volum. Comença a llegir. De mica en mica, es va interessant per la lectura. Riu. Li assenyala una frase a LEO, però quan ella fa per llegir-la, l'hi pren: no pot parar de llegir, està enganxat al text. I amb raó: està vivint una experiència lectora al·lucinant, gairebé orgàstica. Per la seva banda, LEO es va emocionant...

VÍCTOR: *(Li torna el volum)* Ho sento, però no tinc pasta.

LEO no sap què dir.

Fosc.

ESCENA 8

VÍCTOR està estirat al sofà, amb l'ordinador. MARTÍ està dempeus.

MARTÍ: Sempre em posen les reunions al vespre. No les poden posar pel matí, o després de dinar, o a mitja tarda. No: les posen al vespre, quan ja fa una hora que hauria d'haver tornat a casa. *(Pausa)* Gairebé me n'alegro, que la Sandra m'hagi deixat. Un maldecap menys. Ara mateix no tinc temps per ella. De fet, abans tampoc no en tenia, de temps. Però és que és lesbiana. No ho sabia, és clar, però és lesbiana. Lesbiana. No hi havia res a fer. Oi que no? Oi que era un cas perdut?

VÍCTOR: Qui? Tu?

MARTÍ: La Sandra. Era un cas perdut.

VÍCTOR: El lesbianisme no és cap cosa dolenta.

MARTÍ: Eh?

VÍCTOR: El lesbianisme no és una cosa de la qual te n'hagis de sentir "culpable".

MARTÍ: Jo no em sento culpable.

VÍCTOR: Ah. No?

MARTÍ: No. *(Pausa)* Tu creus que me n'hauria de sentir culpable?

VÍCTOR: Jo no he dit això.

MARTÍ: No?

VÍCTOR: No. No ho he dit.

Sona el timbre de la porta. Surt MARTÍ.

SANDRA: *(Fora)* Hola.

MARTÍ: *(Fora)* Hola.

SANDRA: *(Fora)* Puc passar?

MARTÍ: *(Fora)* Eh? Sí, clar.

Entren MARTÍ i SANDRA.

MARTÍ: Ara mateix estàvem parlant de tu.

SANDR: Hola.

VÍCTOR: Ei! Hola.

Pausa.

SANDRA: Sóc la Sandra.

VÍCTOR: Víctor.

SANDRA i VÍCTOR es fan dos petons.

VÍCTOR: El Martí m'ha parlat molt de tu.

SANDRA: Espero que te n'hagi parlat bé.

SANDRA riu. VÍCTOR riu. Miren a MARTÍ, esperant que també rigui. No ho fa.

MARTÍ: Què esteu fent?

VÍCTOR: Ens estem presentant.

SANDRA: Com que tu no ho feies...

MARTÍ: Ja us coneixíeu.

SANDRA: *(En veu baixa)* Sí?

VÍCTOR: No.

SANDRA: *(A MARTÍ)* Per què ho dius, això?

VÍCTOR: És el primer cop que ens veiem.

MARTÍ: Víctor, us vau veure l'altre dia, quan va venir a recollir les seves coses. M'ho vas dir tu.

SANDRA: L'hi vas dir?

VÍCTOR: Sí... És possible. Sí, ara ho recordo. Vaig dir: "Ha vingut la Sandra a recollir les seves coses." Sí, li vaig dir això. "Ha vingut la Sandra a recollir les seves coses." I res més. *(A SANDRA)* És tot el que vaig dir.

SANDRA: Ja.

VÍCTOR: Però no sabia que eres tu.

MARTÍ: No ho sabies?

VÍCTOR: No, no l'havia reconeguda. Sóc fatal per les cares. Sóc un mal fisioterapeuta.

MARTÍ: Fisonomista.

VÍCTOR: Això!

MARTÍ: *(A SANDRA)* I tu tampoc...?

SANDRA: Em sonava la seva cara, sí. Però no sabia de què.

MARTÍ: A veure. Un moment. Entres al meu pis, t'hi trobes el meu company de pis, et sona la seva cara, la cara del meu company de pis... ¿i no se t'ocorre pensar que et sona de l'última vegada que vas venir al meu pis i vas veure el meu company de pis?
(Pausa) Perquè va ser l'última vegada, veritat?

SANDRA: Martí, què pretens? Que et digui que m'he follat el teu cosí?

Pausa.

MARTÍ: I tu com ho sap, que som cosins?

Fosc.

ESCENA 9

VÍCTOR és al sofà, fullejant la Wikipedia. LEO està asseguda al seu costat.

LEO: Segur que te'n recordes, de l'*apagón* analògic. No fa tants anys, que va passar. Te n'has de recordar. Va ser quan les teles van deixar d'emetre en analògic per emetre només en digital. Va ser molt fort, allò. Eh? És com si de sobte haguessin deixat de funcionar tots els rellotges de corda. I els de sorra, i els de sol. Com si d'un dia per l'altre només funcionessin els rellotges digitals. T'ho imagines? T'imagines que només poguéssim consultar l'hora dels rellotges digitals? Seria molt fort, eh? Oi que sí? *(Pausa)* Doncs la majoria de la gent ni se n'adonaria. Perquè estem acostumats a mirar l'hora als aparells digitals. *(Pausa)* Ens hem acostumat a la tecnologia digital. La nostra dependència és total. Te'n recordes de l'efecte 2000? Recordes que al final no va passar res? Doncs *ojalá* hagués passat! Perquè en aquella època no depeníem tant dels ordinadors. Que s'hagués produït l'efecte 2000 és el millor que ens podria haver passat. S'haurien estavellat avions, s'haurien desactivat els sistemes d'alarma de les centrals nuclears, hauria mort molta gent... Però hauria sigut un mal menor. Com una vacuna que ens inocularia el virus de la dependència digital. I llavors no estaríem com ara. Han passat vint anys i ara estem enganxats als ordinadors, i als mòbils, i a Internet. Ara estem perduts. Estem més perduts que mai. *(Pausa)* Molt aviat es produirà un *apagón* digital. No un *apagón* analògic, no. Un Apagón Digital. Internet desapareixerà. I no hi ha res a fer. No serà com l'efecte 2000, que es va poder evitar. Això no ho podrem evitar perquè no estem avisats. Perquè no serà cap

error de les màquines. Perquè no serà un accident. Tot això és una maniobra orquestrada pels governs. Pels governs i pel Club Bilderberg. *(Pausa)* Internet desapareixerà, i hem d'estar preparats. No ho podem evitar, però podem preparar-nos per l'inevitable. És l'única cosa que podem fer. Això i mirar-ho pel costat positiu. D'entrada pot semblar que d'aquesta forma ens faran callar, però no és així. No ens faran callar. Només estarem menys visibles. Menys controlats. *(Pausa)* Quan haguem de protestar, protestarem. Protestarem de veritat, i no omplint llistes de firmes per salvar les balenes. Quan vulguem salvar les balenes, anirem a la platja, anirem al mar, i les salvarem. Passarem fred, però acabarem entrant en calor. I quan estiguem calents, no hi haurà res ni ningú que ens aturi. *(Pausa)* La pots pagar en còmodes mensualitats.

VÍCTOR: I ha d'estar impresa? No pot estar en un disc dur? Vull dir que... No sé, però suposem que tens raó i ens quedem sense Internet. Els ordinadors seguiran funcionant, oi?

Durant uns segons LEO no sap què respondre.

LEO: *(Fingint desdeny)* Que seguiran funcionant? Que els ordinadors seguiran funcionant?

LEO riu.

Entra SANDRA. En veure-la, LEO deixa de riure.

SANDRA: De què rieu?

VÍCTOR: He explicat un acudit.

SANDRA: Ah. I és bo?

VÍCTOR: No ho sé. Jo no l'he entès.

SANDRA: Ah. *(Acostant-se a LEO)* Sandra.

LEO s'ha quedat bocabadada.

VÍCTOR: Leo. Sandra, Leo.

*SANDRA i LEO es fan dos petons. SANDRA i VÍCTOR se'n fan un altre. Als llavis.
Durant uns segons.*

LEO se sent incòmoda.

VÍCTOR: Sandra és... és lesbiana. Ens fem petons als llavis perquè és molt gai. Bé, jo no. Ella. Per ella, fer-me un petó als llavis és una cosa gai. Però no sent res. Oi que no?

SANDRA: Noooo.

Pausa. LEO s'aixeca.

LEO: Ara torno.

LEO surt.

SANDRA: “Una cosa gai”?

VÍCTOR: Alguna cosa li hauria de dir, no? Imagina't que l'hi explica al Martí.

SANDRA: El Martí ja ho sap.

VÍCTOR: No ho sap. Ho sospita, però no ho sap.

SANDRA: I si ella li diu que ens fem “petons gais”, creus que deixarà de sospitar?

VÍCTOR: Bé, no. No ho sé. De totes maneres, no l'hi dirà. Per què l'hi hauria de dir?
Només és una venedora d'enciclopèdies.

SANDRA: Només?

VÍCTOR: Només.

SANDRA: I t'estava venent una enciclopèdia? Al sofà?

VÍCTOR: Sí.

SANDRA: Ja.

VÍCTOR: T'ho juro.

SANDRA: I l'hi has comprat?

VÍCTOR: No. No tinc pasta. I ella ho sap, que no tinc pasta. L'hi vaig dir l'altre dia.

Però és molt pertinent. *(Pausa)* Que insisteix molt, vull dir. Estàs gelosa?

SANDRA: Molt.

SANDRA se li llança a sobre. Li fa un petó més llarg i profund.

Els llums fan pampallugues, com si hi hagués una baixada de tensió elèctrica.

SANDRA i VÍCTOR se separen. Quan la llum torna del tot, reprenen els petons. Se sent un soroll. Se separen de cop.

Entra LEO, arrossegant dues caixes feixugues.

VÍCTOR: Que és això?

LEO: La Wikipedia. La resta és al rebedor.

VÍCTOR: Però ja t'he dit/

LEO: No passa res. Tu... Vosaltres us la podeu mirar amb calma. No hi ha pressa. De debò, no hi ha pressa.

LEO li fa dos petons a VÍCTOR. Dubta un segon abans d'acostar-se a SANDRA i fer-li un petó als llavis. Un petó molt curt, i surt.

Fosc.

ESCENA 10

Al sofà. VÍCTOR amb l'ordinador endollat, MARTÍ menjant alguna cosa.

MARTÍ: No cal que el tinguis endollat tot el dia. La bateria durarà menys.

VÍCTOR: D'on ho has tret, això?

MARTÍ: Si no es fa servir, es gasta. És com la bateria dels cotxes.

VÍCTOR: No/

MARTÍ: Creu-me.

VÍCTOR: És que hi podria haver una apagada en qualsevol moment. Aquesta tarda el llum ha fet papallones.

MARTÍ: Pampallugues.

VÍCTOR: Has sentit a parlar de l'Apagón Digital?

MARTÍ: La què?

VÍCTOR: L'Apagón Digital. La desaparició d'Internet. És una maniobra organitzada pels governs i pel Club Super3. Pot passar qualsevol dia d'aquests, en qualsevol moment, i hem d'estar preparats.

MARTÍ: Preparats com? Endollant l'ordinador per si se'n va la llum?

VÍCTOR: No, això de la llum és una altra cosa. Crec que és una altra cosa. Et parlo de la fi d'Internet. Els ordinadors, i els mòbils i els iPads, deixaran d'estar connectats entre si. Internet desapareixerà.

MARTÍ: Ja.

Pausa.

VÍCTOR: És clar. Ara ho entenc. Ja ho sabies!

MARTÍ: Què?

VÍCTOR: Per això has estat guardant porno. Perquè ja ho sabies.

MARTÍ: *(Amb la boca plena)* Porno?

VÍCTOR: Porno, porno atòmic.

MARTÍ: Porno atòmic?

VÍCTOR: Sí, atòmic. De paper. El paper té àtoms. Atòmic. *(Pausa)* Les revistes porno. Per això les has guardat.

MARTÍ: Has estat mirant les meves coses?

VÍCTOR: No em canviïs de tema.

MARTÍ: Has estat fullejant les meves revistes?

VÍCTOR: *(Mirant l'ordinador)* Tens un mail.

MARTÍ: Quan me l'has enviat?

VÍCTOR: No, jo no te l'he enviat. És d'una tal Malena Warehouse.

MARTÍ: *(Mirant la pantalla)* Això és el meu Gmail?

VÍCTOR: Sí, és clar.

MARTÍ: I què fas amb el meu Gmail?

VÍCTOR: És el teu ordinador. El teu ordinador, el teu Gmail.

MARTÍ: I a tu qui... qui... qui t'ha donat permís per obrir el meu correu? D'on... d'on...
d'on has tret la contrasenya?!

VÍCTOR: Sempre que obro el navegador em surt el teu Gmail. El tens com a pàgina
d'inici.

MARTÍ: Fa un mes que fas servir el meu ordinador, i m'ho dius ara.

VÍCTOR: Sí, t'ho dic ara.

MARTÍ: I per què ara? Per què no m'ho vas dir fa un mes?

VÍCTOR: Em pensava que ja ho sabies. És el teu ordinador. Ho hauries de saber.

Pausa.

MARTÍ: Per què no surts de la sessió?

VÍCTOR: Perquè així sé quan t'arriba un mail. És el menys que puc fer, ja que em
deixes l'ordinador. Et faig de secretària.

MARTÍ: Tu no em fas de secretària. Mai m'has avisat de cap mail.

VÍCTOR: Ara t'he avisat.

MARTÍ: I la resta de mails? Què passa amb la resta de mails?

VÍCTOR: Res. Me'ls lleigeixo i després els marco com a no llegits, perquè no et
descuidis d'obrir-los quan ets a la feina. Si els deixés oberts et pensaries que ja els
has llegit i no els llegiries. *(Pausa)* No cal que em donis les gràcies.

MARTÍ: Fill de puta.

VÍCTOR: Si ho arribo a saber no et dic res.

Silenci.

VÍCTOR: I no vols saber què hi diu? Al mail. No vols saber què hi diu la Malena...
(Llegint) Warehouse?

MARTÍ: L'has obert?

VÍCTOR: No. *(Fa un clic)* Ara sí.

MARTÍ: Per què ho has fet?

VÍCTOR: Tenia curiositat. Ho has d'entendre. L'assumpte diu "I love you". És un assumpte molt temptador. *(Burlleta)* I love you.

MARTÍ: *(Mirant la pantalla)* Qui l'envia?

VÍCTOR: Ja t'ho he dit. Malena Warehouse.

MARTÍ: Malena Warehouse?

VÍCTOR: La coneixes?

MARTÍ: Malena Warehouse. Malena Ware... *(Pausa)* Merda!

VÍCTOR: ¿Què/

MARTÍ: És un virus! És un puto virus!

VÍCTOR: Un virus? Que va! Com vols que sigui un virus?

MARTÍ: Que sí. Malena Warehouse! Mal-ena Ware-house. Mal- Ware-. Malware!
(Pausa) Malware vol dir software maliciós. Es un virus!

VÍCTOR: Els Macs no agafen virus. Vas ser tu qui m'ho va dir.

MARTÍ: Ja, però/

VÍCTOR: A més, per obrir un mail no passa res. Mira, hi ha un arxiu adjunt: "Love letter for you." Tio, ets un Don Juan. Un Villarroel.

MARTÍ: Casanova.

VÍCTOR: Primer la Tecla, ara la Malena Warehouse. I sembla que va en sèrio.

MARTÍ: La Tecla?

VÍCTOR: No, la Malena. "Love letter for you." L'obro?

MARTÍ: No! Tu no escoltes o què? Malena Warehouse és un software maliciós!

VÍCTOR: "Descargar archivo." Mira, no l'obro. El descarrego i tu fas el que vulguis.
(Li passa l'ordinador) Però fes-ho ja, que he quedat amb una amiga per fer un Skype... irinyes. No, un Skype. Les caipirinyes les farem un altre dia.

MARTÍ: No el trobo.

VÍCTOR: Què?

MARTÍ: No trobo l'arxiu. On l'has deixat?

VÍCTOR: Ha de ser a Descartes.

MARTÍ: No, no és a Descargas. Segur que l'has descarregat?

VÍCTOR: És clar que l'he descarregat. Tu ho has vist.

MARTÍ: Doncs no/

VÍCTOR: Si vols el torno a baixar.

VÍCTOR intenta recuperar l'ordinador, però MARTÍ tanca el portàtil, pessigant-li un dit.

VÍCTOR: Ah!

MARTÍ: No. No facis res. Ja n'has fet prou.

VÍCTOR: *(Mirant-se el dit)* Però l'Skype...

VÍCTOR s'endú el dit a la boca.

MARTÍ: Que li donin pel cul al puto Skype dels collons. Hòstia. Joder.

VÍCTOR es treu el dit de la boca. S'ha fet sang. Els llums fan pampallugues.

VÍCTOR fa un gest de "ja t'ho vaig dir".

Apagada.

ESCENA 11

TECLA està asseguda al sofà. MARTÍ està buscant alguna cosa sota els coixins.

TECLA: I vius sol?

MARTÍ: No.

TECLA: No?

MARTÍ: Et pots aixecar?

TECLA: Eh? Oh, sí.

TECLA es posa dempeus. MARTÍ aixeca el coixí de sota.

TECLA: I amb qui...?

MARTÍ: Amb qui...?

TECLA: Amb qui vius? Per curiositat.

MARTÍ: Amb el meu cosí.

TECLA: (*Alleujada*) Ah!

MARTÍ: No el trobo.

TECLA: El teu cosí?

MARTÍ: Sí, el meu cosí.

TECLA: L'has trucat?

MARTÍ: A qui?

TECLA: Al teu cosí.

MARTÍ: Per què havia de voler trucar al meu cosí?

TECLA: Per trobar-lo.

MARTÍ: Eh? Ah! No, no, el que no trobo és el meu ordinador. Havia de ser aquí.

Sempre és aquí.

TECLA: És un portàtil?

MARTÍ: Sí.

TECLA: Potser és en un altre lloc.

MARTÍ: És clar que és en un altre lloc. Si no fos en un altre lloc, seria aquí.

TECLA: No recordes on el vas deixar l'últim cop?

MARTÍ: Sí, el vaig deixar aquí. (*Pausa*) Se l'ha d'haver endut el meu cosí.

TECLA: El teu cosí?

MARTÍ: Sí.

TECLA: El necessites?

MARTÍ: No. La veritat és que no. Puc pagar el lloguer tot sol.

TECLA: No, el portàtil. El necessites?

MARTÍ: El portàtil? És clar que el necessito! Per això t'he fet venir.

Pausa.

TECLA: M'has fet venir per mirar un portàtil?

MARTÍ: Sí, ja t'ho vaig dir. Té un virus.

TECLA: Un portàtil?

MARTÍ: Sí, un portàtil.

TECLA: Un portàtil. Saps què vol dir la paraula *portàtil*?

MARTÍ: Sí, és clar. Un ordinador que/

TECLA: Que es pot *portar*. Per això és diu *portàtil*! Un portàtil és un ordinador, o qualsevol cosa, no cal que sigui un ordinador, que es pot portar d'un lloc a un altre. Per exemple, a l'agència. Es pot portar a l'agència perquè la Tecla, la informàtica, no hagi de desplaçar-se a casa teva.

MARTÍ: Bé, no és tan fàcil.

TECLA: No?

MARTÍ: No, sembla fàcil però no ho és. El meu cosí no el deixa anar. Ni per anar a cagar, el deixa anar.

Se sent la cisterna del vàter.

Silenci.

Entra VÍCTOR amb el portàtil. El segueix una NOIA. Ningú es fixa en ella, com si fos invisible.

MARTÍ: El meu cosí.

VÍCTOR: Víctor.

TECLA: Tecla.

VÍCTOR: Tecla?

TECLA: Tecla.

VÍCTOR: Tecla. Et dius Tecla?

TECLA: Sí.

VÍCTOR: Tecla de nom?

TECLA: Sí.

VÍCTOR: Hòstia, Tecla. La Tecla de la feina. La informàtica. El Martí me n'ha parlat molt, de tu.

TECLA: De debò?

VÍCTOR: No, en realitat no.

MARTÍ: La Tecla ha vingut a arreglar l'ordinador.

VÍCTOR: A l'ordinador no li passa res.

MARTÍ: Sí, té un virus.

VÍCTOR: L'ordinador no té cap virus.

TECLA: Ja ho deia jo.

MARTÍ: Què deies?

TECLA: Que l'ordinador no té cap virus.

MARTÍ: Com ho saps, si encara no l'has vist?

TECLA: És un Mac. Els Macs no tenen virus.

MARTÍ: No?

TECLA: No.

VÍCTOR: *(A MARTÍ)* Ho veus?

MARTÍ: Llavors per què has vingut?

TECLA: Perquè... perquè m'ho has demanat.

Silenci. TECLA i MARTÍ se sostenen la mirada.

VÍCTOR: Tecla, ja que hi ets... Hi ha alguna manera de poder escoltar l'Spotify sense anuncis? Alguna cosa en plan piratilla, ja m'entens.

MARTÍ: *(A VÍCTOR)* Ves-te'n.

VÍCTOR: Què?

MARTÍ: Sisplau.

VÍCTOR: Vale, vale. Jo només deia que... Bé, bé, ja me'n vaig. Ja me'n vaig.

VÍCTOR fa per sortir. MARTÍ li pren l'ordinador. VÍCTOR s'arronsa d'espatlles i surt. La NOIA surt darrere seu.

MARTÍ: Et puc pagar.

TECLA: Perdona?

MARTÍ: *(Agafa la cartera)* Quant vols?

TECLA: No...

MARTÍ: *(Ofertint-li un bitllet)* Vint euros?

TECLA sembla a punt de plorar.

MARTÍ: Quaranta?

TECLA comença a plorar.

MARTÍ: Estàs bé?

TECLA li fa un petó a la boca. El fa caure al sofà. No el deixa anar.

MARTÍ: *(Traient-se-la de sobre)* Què fas?!

TECLA: Què...?

MARTÍ: Per què...?

TECLA: Tu m'ho has demanat.

MARTÍ: Jo no t'he demanat que... que... que... que no!

TECLA: M'has demanat que vingúes a arreglar-te l'ordinador. O no m'ho has demanat?

MARTÍ: Sí, t'ho he demanat. Però no veig què/

TECLA: Si el teu ordinador tingués un problema, hauries trucat un amic teu.

MARTÍ: Quin amic?

TECLA: Un amic informàtic. Tothom té un amic informàtic.

MARTÍ: Jo no...

TECLA: No tens cap amic informàtic?

MARTÍ: Sí, però tots treballen amb PC. Cap d'ells sap com funciona un Mac.

TECLA: Ja. *(Pausa)* Llavors m'has fet venir perquè t'arregli l'ordinador.

Pausa.

TECLA se'n du les mans a la cara i torna a plorar. MARTÍ no sap si consolar-la.

ESCENA 13 (tot seguit)

A les fosques.

SANDRA: ¿Què/

VÍCTOR: Una apagada.

SANDRA: No/

VÍCTOR: Sí, ha estat una apagada.

SANDRA: Ja, però jo... mmmm...

Torna la llum.

VÍCTOR i SANDRA continuen al sofà. S'estan petonejant mig despullats. La NOIA observa l'escena dempeus.

SANDRA se'n du un ensurt en veure-la... o això sembla: en realitat només ha vist MARTÍ, que acaba d'entrar i ara s'atura just al darrere de la NOIA (a qui no veu).

SANDRA s'intenta separar de VÍCTOR, que no l'hi posa fàcil.

SANDRA: Ha tornat.

VÍCTOR: Ja ho sé. Deu haver estat una baixada de tensió.

VÍCTOR torna a petonejar SANDRA.

SANDRA: *(Entre petons)* No... El Mar/ El Mar/

VÍCTOR: El mar?

SANDRA: ... tí. Ha tornat.

VÍCTOR acaba desxifrant el missatge. Per a poc es gira cap a la NOIA i MARTÍ, que continua darrere d'ella.

VÍCTOR: No, no és el...

Quan està a punt de dir “Martí”, la NOIA es fa ràpidament a un costat. VÍCTOR veu MARTÍ.

VÍCTOR: No és el que sembla.

SANDRA: Sí, que ho és.

VÍCTOR: T’ho podem explicar.

SANDRA: No. No podem.

VÍCTOR: Té raó. No podem.

Silenci.

MARTÍ: Volies que fóssim amics. Però això no se li fa a un amic.

VÍCTOR: L’hi estàs dient a ella o a mi?

MARTÍ: Enrotllar-te amb el meu cosí a la meva esquena...

VÍCTOR: *(Per SANDRA)* Ah, a ella.

SANDRA: Jo no/

MARTÍ: M’ho vas dir. No m’ho neguis. Vas dir: “Vull que siguem amics.” M’ho vas dir. O no m’ho vas dir?

SANDRA: Sí, t’ho vaig dir. I també et vaig dir que era lesbiana.

MARTÍ: I? Què vols dir?

SANDRA: Vull dir que no t’has de prendre al peu de la lletra tot el que et digui.

Pausa.

MARTÍ: Llavors, no som amics?

SANDRA: Com tu vulguis. Però si som amics tu no et podràs enrotllar amb cap de les meves ex.

MARTÍ: Les teves...?

SANDRA: Feia broma.

VÍCTOR: *(A MARTÍ)* Tampoc no et podràs enrotllar amb cap dels seus ex. *(Pausa)* Ni amb tu mateix. *(Sacseja la mà, simulant una palla)* També feia broma. *(Pausa)* No,

no cal que rigueu.

Silenci. La NOIA es torna a col·locar davant de MARTÍ. VÍCTOR s'aixeca. S'acosta a la NOIA. Se'n du les mans a la cara.

VÍCTOR: Ai...

MARTÍ: Ai?

VÍCTOR: Ai...

MARTÍ: I ara què et passa?

VÍCTOR: Ai...

SANDRA: Martí, què... què tens?

VÍCTOR: Ai... (*Enretirant les mans de la cara*) I love you.

VÍCTOR està a punt de fer-li un petó a la NOIA, però ella s'enretira en l'últim moment i l'hi acaba fent a MARTÍ. A la boca.

MARTÍ: (*Desempallegant-se de VÍCTOR*) Es pot saber què collons fas?!!!

Fosc.

ESCENA 14

Al sofà. VÍCTOR té la cara amagada darrere d'un dossier obert. El té massa a prop per estar-lo llegint. La NOIA està asseguda al seu costat.

Entra MARTÍ.

MARTÍ: Víctor, has vist un...? (*Veu el dossier*) ... dossier.

Pausa. VÍCTOR continua amb la cara enganxada al dossier.

MARTÍ: No sabia que t'interessessin els estudis de mercat del sector del menjar per a gossos. (*Pausa*) Me'l tornes? (*Pausa*) Sisplau. Tinc una reunió d'aquí a vint minuts i

no... (*Ensumant*) A què fa olor?

VÍCTOR no respon. MARTÍ li pren el dossier. Se'l queda mirant, sense entendre res.

MARTÍ: Però què...? El meu dossier!!! Què li has fet al meu dossier?!!!

MARTÍ comença a passar les pàgines del dossier: totes estan en blanc, com si estiguessin cobertes per...

MARTÍ: Típlex!!!

VÍCTOR esclafeix a riure.

MARTÍ: Has cobert tot el dossier amb típlex!!!

VÍCTOR no para de riure.

MARTÍ: Tio, tu... tu... tu no estàs bé. De debò que no... no... no ho entenc.

VÍCTOR: (*Rient*) Jo tampoc!

MARTÍ: Tu tampoc...?

VÍCTOR: (*Rient*) Tampoc ho entenc.

MARTÍ: No fa gràcia.

VÍCTOR: (*Rient*) Ja ho sé! No en fa gens ni mica, de gràcia!

MARTÍ: Estàs malalt.

De sobte, VÍCTOR deixa de riure.

VÍCTOR: (*Seriós*) Un moment.

MARTÍ: Què...?

VÍCTOR s'aixeca i li pren el dossier.

VÍCTOR: M'he deixat la portada.

VÍCTOR agafa un potet de tìpex. L'obre. MARTÍ l'hi pren. La NOIA li passa un altre potet.

VÍCTOR: *(Rient)* En tinc més.

VÍCTOR està a punt d'emblanquir la portada, però MARTÍ agafa el dossier. Se sostenen la mirada. Durant uns segons ningú no diu res.

VÍCTOR: I love you.

MARTÍ: Estàs molt malalt.

*MARTÍ se'n va. VÍCTOR es queda rebotcant-se pel sofà, sense parar de riure.
Fosc.*

ESCENA 15

MARTÍ és al sofà, amb l'ordinador. Parla pel mòbil.

MARTÍ: Tecla, no t'ho demanaria si no fos important. Sisplau, pots venir...? A Tarragona? No, tu no ets a Tarragona. Ho sé perquè acabes de gravar una story al bar que hi ha al costat de casa... Quina casualitat, no? Serà només un moment... No t'entretindré gaire. Si vols, pots venir amb el... la... amb qui estiguis... Que no estàs amb ningú? Ah... T'han deixat plantada?... No, no, no ho volia dir això! Sisplau, Tecla. *(Es mira la pantalla del mòbil)* Merda. *(Pausa)* Joder!

Entra TECLA.

TECLA: Tenies raó. M'han deixat plantada.

MARTÍ: Què hi fas, aquí?

TECLA: M'has demanat que vinguis. *(Pausa)* M'he trobat el teu cosí a l'escala.

MARTÍ: El meu...? Vale, seré ràpid. El virus s'ha reproduït.

TECLA: Quin virus?

MARTÍ: El virus. El del meu ordinador.

TECLA: Ja.

MARTÍ: T'ho dic de debò.

Es miren en silenci, com si MARTÍ intentés convèncer-la per telepatia.

TECLA: A veure. *(Agafant l'ordinador)* On s'ha reproduït? Al disc dur?

MARTÍ: No.

TECLA: A un altre ordinador?

MARTÍ: El virus... Ja sé que sona estrany, però... el virus s'ha reproduït en el Víctor.

TECLA: Tens un ordinador que es diu Víctor? El meu portàtil es diu Josep Maria.

MARTÍ: El Víctor és el meu cosí. Te'l vaig presentar l'altre dia. Te l'acabes de trobar a l'escala.

Pausa.

TECLA: No t'entenc. De veritat que no t'entenc.

MARTÍ: ...

TECLA: No entenc per què jugues amb mi. Ho fas per diversió? Et resulta divertit fotre-te'n de mi, dels meus sentiments?

MARTÍ: No, Tecla...

TECLA: Perquè si això et diverteix, no sé què hi fas, que no rius. Va, riu! No t'estiguis de riure. No esperis que me'n vagi. Aprofita i riu! Vull veure't riure. Vull veure com te'n rius a la meva cara. Va, home.

MARTÍ: Tecla, t'equivoques. No... no és cap broma. El meu cosí es comporta d'una manera molt estranya... i és un virus. Ha de ser un virus.

TECLA: Ha anat al metge?

MARTÍ: Té un virus informàtic.

TECLA: Martí, les persones no tenen virus informàtics. Si en tinguessin no es dirien virus informàtics.

MARTÍ: Sisplau, Tecla. Dóna-li un cop d'ull. Només et demano això.

TECLA: Li he de donar un cop d'ull a l'ordinador o al teu cosí?

MARTÍ: Al meu/

Entra VÍCTOR, seguit de la NOIA.

VÍCTOR: Em vols donar un cop d'ull?

MARTÍ: No...

VÍCTOR fa per agafar l'ordinador. MARTÍ no li'n deixa.

VÍCTOR: L'estàs fent servir?

MARTÍ: Sí.

VÍCTOR: És només un moment. He de mirar el correu.

MARTÍ: No!!!

VÍCTOR: Saps que te'l puc prendre per la força. *(A TECLA)* Perquè és un nyicris. Jo, en canvi, faig peses tot els dies. Has vist quins bíceps? *(Li ensenya els bíceps)* Té, no volies donar-hi un cop d'ull? *(Riu)* És broma! No li puc prendre l'ordinador al meu cosí.

TECLA: Jo me'n vaig.

MARTÍ: Mira't l'ordinador un moment.

VÍCTOR: Trigaràs molt? És que he de mirar el correu. Només serà un moment.

TECLA: M'estan esperant. Al bar. Si no hi sóc en un minut em trucaran. Els he dit que si no responia truquessin a la policia.

La NOIA xiuxiueja una cosa a l'oïda de VÍCTOR.

VÍCTOR: *(A TECLA)* No ho faran.

TECLA: Sí que ho faran.

VÍCTOR: No, no ho faran perquè al bar no t'espera ningú.

TECLA: Com... com ho saps?

VÍCTOR: Perquè... (*A la NOIA, que s'ha posat entre VÍCTOR i TECLA*) I love you.

TECLA: Eh?

VÍCTOR: I love you.

MARTÍ: És el virus!

VÍCTOR: I love you.

MARTÍ: El virus I Love You!

TECLA: Això és una broma?

MARTÍ: No/

VÍCTOR: I love you.

TECLA: Això és una broma. Tot forma part de la mateixa broma.

MARTÍ: No és cap broma, Tecla.

TECLA: I tant que ho és. Una broma de merda, sense cap mena de gràcia i feta amb el cul. Perquè com a mínim us ho podíeu haver currat una mica, no et sembla?
(*Assenyala involuntàriament la NOIA*) Com a mínim us podíeu haver inventat un virus nou, i no un/

VÍCTOR: I love you.

TECLA: I Love You! No fotem. L'I Love You és un virus de l'any de la picor.

La NOIA es fa l'ofesa.

MARTÍ: Potser el virus ha mutat.

VÍCTOR: I Love You.

TECLA se'n va.

MARTÍ: Mira què has fet.

VÍCTOR: I Love You.

Fosc.

ESCENA 16

MARTÍ i LEO.

LEO: I Love You.

MARTÍ: I Love You. És un virus.

LEO: Un virus.

MARTÍ: Un virus.

LEO: Un virus d'àtoms.

MARTÍ: No... no és un virus atòmic.

LEO: Sí, és un virus d'àtoms. Un virus digital, de bits, que s'ha transformat en àtoms.

Com un document imprès. És el mateix que un document imprès.

MARTÍ: Vols dir?

LEO: Sí, és el mateix. El virus ha passat de ser un codi binari, un conjunt d'uns i zeros, a ser un conjunt de molècules. Un virus atòmic, com tu dius. Un virus que ha passat d'un PC al teu/

MARTÍ: Un Mac.

LEO: Què?

MARTÍ: És un Mac. L'ordinador no és un PC, és un Mac.

LEO: Em pensava que els Macs no tenien virus.

MARTÍ: Jo també.

LEO: Però té sentit. Té molt de sentit. És clar... Que fills de puta!

MARTÍ: Qui?

LEO: Qui què?

MARTÍ: Que qui... qui són els fills de puta.

LEO: Els fills de puta. Els fills de puta que han creat el virus. Els fills de puta que han infectat el teu ordinador, i el teu cosí. I perdona el llenguatge, però és que no puc amb els fills de puta.

MARTÍ: Ja.

LEO: És que s'ha de ser molt fill de puta per infectar un Mac. Perquè ho han fet a consciència. Com que els Macs estan menys exposats als virus convencionals, els seus usuaris s'han relaxat. Sí, sí, us heu relaxat. Ho has de reconèixer. Quan va ser l'últim cop que vas instal·lar un antivirus?

MARTÍ: Jo? Mai.

LEO: Ho veus? T'has relaxat. I com tu, molts usuaris de Macs. Sou el... com es diu, *el eslabón...*

MARTÍ: Baula.

LEO: Baula. Sou la baula... la baula més feble. I un sistema és tan feble com la seva baula més feble. Ho vaig llegir... On ho vaig llegir?

MARTÍ: A la Wikipedia?

LEO: La Wikipedia!

MARTÍ: Sí, la Wikipedia.

LEO: No, no ho vaig llegir a la Wikipedia.

MARTÍ: Ah.

LEO: Però m'has donat una idea. On és?

MARTÍ: Qui?

LEO: Qui no. Què. La Wikipedia. On és?

MARTÍ: A Internet, no?

LEO: No, la meua Wikipedia. Us la vaig deixar l'altre dia.

MARTÍ: Sí?

LEO: Sí, vaig portar unes caixes.

MARTÍ: Ah, les caixes! Sí, són allà.

LEO surt.

MARTÍ: T'ajudo?

LEO entra, arrossegant una caixa. Té la cara desencaixada.

MARTÍ: Què...? (*Mirant l'interior de la caixa*) Merda.

LEO fica les mans a la caixa. Treu un munt de trossos de paper. Els llença. En treu més. Els torna a llençar. Recull un altre tros. El llegeix.

LEO: *(Llegint)* “Epidemia de la risa de Tanganica.” *(Plorant)* “La epidemia de risa començó el 30 de enero de 1962 en una escuela misionera para niñas en Kashasha. La risa començó con tres muchachas y se expandió caprichosamente por toda la escuela (...). Los síntomas en las afectadas tuvieron una duración que podía variar desde unas pocas horas hasta un máximo de dieciséis días (...). La escuela se vio obligada a cerrar el 18 de marzo de 1962. Después de que la escuela cerrara y las alumnas fueran enviadas a sus casas, la epidemia se extendió a Nshamba, un pueblo que hospedaba a varias de las chicas.” *(Pausa)* “En total cerraron catorce escuelas y alrededor de mil personas se vieron afectadas.”

LEO es moca.

Fosc.

ESCENA 17

TECLA està amb el portàtil. MARTÍ l'observa nerviós.

MARTÍ: Potser... potser no hauries d'estar fent això.

TECLA: Tens raó. No hauria d'estar fent això. No hauria d'estar buscant un virus imaginari en el teu ordinador, però... ves per on, ho estic fent. I saps per què ho estic fent? Perquè m'ho has demanat. M'ho has demanat tu. I m'ho has demanat trenta-quatre vegades en les últimes dotze hores. Però si ara dius que no ho hauria de fer, doncs no ho faré. No cal que m'ho repeteixis trenta-quatre vegades. Ara mateix deixo de buscar el teu virus i me'n torno cap a casa.

TECLA tanca l'ordinador.

MARTÍ: No...

TECLA: Sí.

TECLA s'aixeca.

MARTÍ: Sisplau, Tecla.

TECLA: Adéu.

MARTÍ: L'ordinador és perillós. Em preocupo per tu.

TECLA: Ja.

MARTÍ: No vull que t'infectis.

TECLA: No m'infectaré. Estic vacunada.

MARTÍ: De debò?

TECLA: No, és clar que no. Com vols que estigui vacunada? *(Pausa)* De totes maneres, no he trobat cap virus.

MARTÍ: Has mirat bé?

TECLA: Sí, he mirat bé. Però això no vol dir res. Potser hi és i no l'he vist. Amb aquests virus nous mai se sap. Suposant que sigui un virus nou. I suposant que sigui un virus.

MARTÍ: Pots fer servir el mòbil.

TECLA: El mòbil. Què se suposa que he de fer amb el mòbil? Trucar el virus del teu ordinador? ¿Li faig una perduda, a veure si apareix? O li envio un WhatsApp? No, no, ja ho tinc! El puc desafiar a una partida d'Apalabrados.

MARTÍ: Estic parlant seriosament.

TECLA: Ah, sí? Doncs ja tocava.

MARTÍ: Pots buscar informació del virus a Internet.

TECLA: On? A Yahoo Respuestas?

MARTÍ: Havia pensat en la Wikipedia.

Entra LEO, abraçant un feix de papers trencats.

LEO: *(Plorant)* Wikipediiaaaa!!!!

TECLA li fa a MARTÍ una pregunta silenciosa.

MARTÍ: El meu cosí li ha destrossat la Wikipedia.

TECLA: Ja. *(Mirant el mòbil)* No hi ha Internet.

MARTÍ: Què?

TECLA: Ni wifi, ni 3G, ni 4G.

MARTÍ: *(Mirant el seu mòbil)* Doncs fa un moment sí que/

TECLA: Doncs ja no.

LEO: ¡¡¡Es el Apagón!!!

TECLA: El què?

LEO: És l'Apagón Digital!!! Ja és aquí. L'Apagón Digital ja ha arribat!!!

TECLA: *(A MARTÍ)* De què està parlant?

LEO: Internet!!! Internet ha mort!!!

Fosc.

ESCENA 18

LEO està estirada al sofà, amb els ulls oberts, mirant el sostre. TECLA està ajupida, remenant el contingut d'una caixa. De tant en tant en treu un tros de paper, se'l mira i el llença.

Agafa un altre paper. El comença a llegir.

TECLA: Escolta això: “En la tira còmica *The Rule*, uno de los personajes dice que ella únicamente acepta ver una película si cumple con los siguientes requisitos: Aparecen al menos dos personajes femeninos. Estos personajes hablan entre sí en algún momento. Esta conversación trata de algo distinto a un hombre (no limitado a relaciones románticas; por ejemplo, dos hermanas hablando de su padre no supera el test)”.

Silenci.

TECLA: Em sap greu.

LEO: *(Mira TECLA per primer cop)* Eh...?

TECLA li mostra el tros de paper.

TECLA: La teva Wikipedia.

LEO: Ah, bé. *(Pausa)* Ara estava pensant en tot el tema d'Internet.

TECLA: Una altra putada. Una putada per tothom.

LEO: No... Sí, però no. *(S'incorpora)* De fet, d'alguna manera em sento alliberada.

(Pausa) Sabia que passaria. Feia temps que ho sabia, i ho vaig dir, però ningú no em va creure.

TECLA: Com Cassandra?

LEO: ¿Qué pasa con Sandra? *(Pausa)* Ah, Cassandra! Cassandra, “hija de Hércuba y Príamo, reyes de Troya”. És veritat. Ella podia veure el futur però ningú li feia cas.

(S'arronsa d'espatlles) Això ja no té cap importància, ara. Ja ha passat, i m'he tret un pes de sobre. Ara sento com si... com si estigués començant una nova primavera. Ja noto com em comença a bullir la sang.

TECLA: Estàs enamorada?

Pausa.

LEO: No. *(Pausa)* Bé, sí. Potser sí. Sí.

TECLA: I ho sap?

LEO: No... Fa molt poc que ens coneixem.

Silenci.

TECLA esclafeix a riure.

LEO: No li veig la gràcia.

TECLA: Perdona. Perdona, però... és que he pensat que no passaríem el test.

LEO: Quin test?

TECLA: Aquest. (*Assenyala el tros de paper*) El test de Bechdel.

LEO: ...?

TECLA: Dues dones, amb mil temes per xerrar, i acabem parlant d'homes.

Pausa.

LEO: No estava parlant de cap home.

Fosc.

ESCENA 19

De nit, mig a les fosques. VÍCTOR és al sofà, la seva cara il·luminada per la pantalla del portàtil. La NOIA seu al costat.

VÍCTOR: Cucut. (*Pausa*) Cucut. (*Pausa*) Cucut. (*Pausa*) Cucut. (*Pausa*) Cucut.

VÍCTOR fica la mà en una llauna. N'agafa part del contingut i se l'endú a la boca.

MARTÍ: (*Fora*) Aaaaaaah!!!! Ah!!! Ah!!! Ah!!! Ah!!! Ah!!! Ah!!! Ah!!!

Entra MARTÍ, en calçotets i amb un llençol enredat als peus.

MARTÍ: Ah!!!

MARTÍ i VÍCTOR es miren. Silenci.

MARTÍ: Cucs!

VÍCTOR: Cucs?

MARTÍ: Cucs!!

VÍCTOR: Cucs?

MARTÍ: Cucs!!! (*Assenyalant les habitacions*) Cucs. Cucs!! Cucs!!!

VÍCTOR li ensenya la llauna.

VÍCTOR: Cucs?

MARTÍ: (*Acostant-s'hi*) Cucs.

VÍCTOR: (*Oferint-li'n*) Cucs?

MARTÍ: Cucs!!!!

MARTÍ es fa enrere. S'entrebanca amb el llençol. VÍCTOR buida el contingut de la llauna al palmell de la mà. Se l'emporta a la boca. MARTÍ surt arrossegant-se pel terra.

VÍCTOR: Cuc. (*Pausa*) Cuc, cuc. (*Pausa*) Cuc, cuc. (*Pausa*) Cuc, cuc. (*Pausa*) Cuc, cuc. (*Pausa*) Cuc, cuc.

Fosc.

ESCENA 20

A les fosques. VÍCTOR, la NOIA, MARTÍ, LEO i TECLA. Hi ha cops. Crits. Més cops. Més crits.

VÍCTOR: Cuc!!! Cuc!!! Cuc!!! Cuc!!! Cuuuuc!!! Cuuummmmpfff!!! Mummpfff!!!
Mmmmpfff!!!

ESCENA 21

VÍCTOR es troba estès al sofà, emmordassat amb una tira de cinta americana i

embotit en un sac de dormir. Sembla un cuc. Durant tota l'escena intentarà alliberar-se'n, sense èxit.

VÍCTOR: Mmmmpfff!!

La NOIA i TECLA estan assegudes al terra, envoltades d'un munt de trossos de paper escampats. Entra MARTÍ amb una de les caixes de la Wikipedia. La deixa a terra i s'hi ajup al costat de la NOIA. (MARTÍ i TECLA mantindran la següent conversa amb la NOIA enmig de tots dos.)

MARTÍ: *(Mirant la NOIA, sense veure-la)* Has trobat res?

TECLA: *(Mirant la NOIA, sense veure-la)* Sí. Un mugró. *(Revisant els papers)* I un altre. I dues vulves. Tres penis. Un vibrador. Una manilla. Una mamella. Mitja natja. Una parpella coberta de semen. I això, que no sé què cony és.

MARTÍ: *(Avergonyat)* Un bíceps.

TECLA: Un bíceps. *(Somriu)* Això no és de la Wikipedia.

MARTÍ: No, ja.

Pausa.

TECLA: A mi també m'agrada el porno.

MARTÍ: Ah, sí?

TECLA: Sí, però jo sóc més de mirar-ho per Internet.

MARTÍ: Ja.

TECLA: Però ja no. Ja no puc mirar porno per Internet perquè ja no hi ha Internet.

T'ho pots creure? Tant de temps escoltant que Internet és el futur, Internet és el futur... Vint-i-cinc anys escoltant aquesta cantarella. Internet és el futur. Internet és el futur. Doncs no, no és el futur. Internet és el passat.

MARTÍ: Potser torna.

TECLA: Potser no. Potser no torna. Hem estat durant vint-i-cinc anys amb tot el coneixement humà al nostre abast, i què hem fet? Hem mirat porno. Això és el que

hem fet. Ens hem passat els darrer quart de segle mirant porno. I vídeos de gatets.

MARTÍ: No, també/

TECLA: També hem mirat les fotos de les vacances de persones que ens importen una merda. I hem penjat fotos de les nostres vacances perquè les miressin persones a qui els importem una merda.

MARTÍ: Tu... tu no...

TECLA: Jo no?

MARTÍ: Tu no m'importes una merda.

TECLA: ...

MARTÍ: Vull dir que sí, que sí que m'importes. M'importes.

TECLA: Gràcies. *(Pausa)* Tu també m'importes. I tant de bo tornéssim a tenir Internet per poder veure les fotos de les teves vacances. I els vídeos de gatets. *(Pausa)* I em sap molt de greu que el teu cosí t'hagi destrossat les revistes porno. Perquè no és just. No és just.

VÍCTOR: Mmmmpfff!!!

MARTÍ: Bé, tampoc n'hi ha per tant.

TECLA: No, no el defensis.

MARTÍ: No el defenso. Però ell tampoc no en té la culpa.

TECLA: Que no en té la culpa? Que no en té la culpa?!

MARTÍ: Bé, una mica. Va obrir aquell arxiu, i no ho hauria d'haver fet. Però d'aquí a... a infectar-se... No sé, penso que no es mereix tot el que li està passant.

VÍCTOR: *(Llastimosament)* Mmmpf.

TECLA: No, no s'ho mereix. I per això penso trobar l'antivirus.

MARTÍ: Així que em creus?

TECLA: És clar que et crec! Què vols que faci, sinó creure't? Internet ha desaparegut.

En alguna cosa hauré de creure, no et sembla? *(Pausa)* A més, necessito reinventar-me. Sóc informàtica. Una part molt important de la meva feina depèn d'Internet.

Sense Internet, he de buscar noves sortides. Com la instal·lació d'antivirus atòmics.

MARTÍ: Antivirus.

TECLA: Atòmics.

Es miren. Compten fins a tres, en silenci: un, dos i tres. La NOIA s'aparta. TECLA i MARTÍ es fan un petó llarg.

LEO: *(Fora)* I Love You!!!! I Love You!!!!

MARTÍ i TECLA se separen. Es miren, inquiets. LEO arriba corrents amb un grapat de trossos de paper.

LEO: *(Mirant la NOIA, sense veure-la)* I Love You, I Love You, I Love You, I Love You, I Love You!!! *(Llegint dels papers)* "I Love You (o VBD/LoveLetter) es un gusano escrito en VBScript. En mayo de 2000 infectó aproximadamente 50 millones de computadores provocando pérdidas de más de 5.500 millones de dólares."
(Triomfal) L'he trobat.

ESCENA 22

A les fosques. SANDRA crida.

Fosc.

ESCENA 23

VÍCTOR continua emmordassat al sofà. S'ha adormit. SANDRA i la NOIA estan assegudes al seu costat. SANDRA es troba traspalsada.

MARTÍ i TECLA l'observen preocupats.

SANDRA: Estaven al portal. No em deixaven passar. Eren... Eren...

MARTÍ: Què eren?

SANDRA: Molts. Eren molts.

MARTÍ: Molts què?

SANDRA: No... No ho sé. Ionquis.

TECLA: No són ionquis. *(Pausa)* Són community managers.

Entra LEO amb un got. L'hi dona a SANDRA.

SANDRA: Gràcies.

SANDRA fa per beure, però el got és buit.

MARTÍ: Què és això?

LEO: Un got d'aigua.

MARTÍ: A veure. Per què havia de voler un got d'aigua sense aigua?

LEO: Em pensava que volíeu fer una ouija. *(Mira la NOIA, sense veure-la)* No... no...
no passa res. Ara el porto amb aigua.

LEO surt.

MARTÍ: *(A Tecla)* Què té aquesta?

SANDRA: Estic bé, gràcies.

MARTÍ: No, em referia a/

SANDRA: *(Mirant la NOIA, a qui no veu)* Aaaaaah!!!!!!

SANDRA s'aixeca, espantada.

SANDRA: Què... què... és això?

MARTÍ: Això? El Víctor.

SANDRA: Què li heu fet?!!!

MARTÍ: *(A TECLA)* L'hi expliques tu?

SANDRA: Ha estat ella?!

MARTÍ: No. Sí, bé, no. Hem estat/

SANDRA: No la defensis. *(A TECLA)* Què li has fet?

TECLA: Era necessari.

SANDRA: Te'l vols follar?

TECLA: Perdona?

SANDRA: No, no, no. Segur que ja ho has fet. Segur que ja te l'has follat.

MARTÍ: Sandra, calma't.

Arriba LEO amb el got d'aigua ple d'aigua. L'hi dóna a SANDRA. SANDRA fa per beure, però canvia d'opinió i buida el got sobre la cara de TECLA.

SANDRA: Gràcies. Ja estic millor.

TECLA: *(En veu baixa)* La mato.

MARTÍ: Para, Sandra.

SANDRA: Ja he parat. *(Assenyalant la NOIA)* Així que has portat aquesta puta perquè es folli el teu cosí?

MARTÍ: No és... És informàtica.

SANDRA: Doncs li aniria millor si fos puta, ara que no hi ha Internet. *(A TECLA)* Carinyo, t'ho hauries de plantejar, de veritat. O potser vols acabar com els community managers aquests?

TECLA: La mato. *(Pausa)* Atureu-me, que la mato.

MARTÍ i LEO es miren. Agafen TECLA tímidament. Poc a poc TECLA es va calmant. MARTÍ i LEO la deixen anar.

TECLA: La mato!

TECLA es llança a sobre de SANDRA, que s'hi torna. Rodolen per terra. MARTÍ i LEO les separen. Silenci.

LEO: Feu les paus.

SANDRA: Ella m'ha atacat a mi.

TECLA: Ella m'ha dit puta.

SANDRA: Perdona. Em pensava que ho eres.

TECLA: Doncs no ho sóc.

SANDRA: Ho sento.

MARTÍ: No ho és.

SANDRA: He dit que ho sento.

MARTÍ: I no es folla el meu cosí.

TECLA: No calia l'aclariment.

MARTÍ: Se'm folla a mi.

TECLA: Això tampoc no calia. (*A SANDRA*) El Víctor està malalt. Té un virus.

SANDRA: Un virus? I per això està emmordassat? Perquè té un virus?

TECLA: Informàtic. Té un virus informàtic.

SANDRA: Espera. ¿M'estàs/

TECLA: Un moment. Deixa que m'expliqui.

SANDRA: No m'has d'explicar res. Si té un virus l'ha de veure un metge.

TECLA: No, no funciona així.

SANDRA: I tant que funciona així. He estudiat Medicina. Sé de què parlo.

TECLA: Ets metge?

SANDRA: No, jo/

TECLA: No, metge no. Metgessa. Ets metgessa, tu? Ets metgessa i dius que l'ha de veure un metge? Però si tu ja l'has vist! L'acabes de veure. Ja l'ha vist un metge, o metgessa.

SANDRA: No sóc metgessa. Em falten tres assignatures per acabar la carrera.

TECLA: Ah, que no tens la carrera de Medicina? Llavors com saps que l'ha de veure un metge?

SANDRA: Perquè només em falten tres assignatures!

TECLA: Doncs a mi no em falta cap assignatura per acabar la carrera d'Informàtica.

Així que, sisplau, no em diguis com s'ha de tractar un virus informàtic.

SANDRA: Però no té cap virus informàtic.

TECLA: A veure. Qui és la informàtica, aquí? (*Més relaxada*) Internet, quan Internet encara existia, era un... com t'ho diria? Era un... un ecosistema. Saps què vol dir ecosistema, oi? És clar que ho saps. Ets de ciències. Segur que a la carrera de Medicina heu estudiat alguna assignatura troncal sobre els ecosistemes. Jo la vaig estudiar. Era un crèdit de lliure elecció. Internet, dic, era un ecosistema. I en aquest

ecosistema hi vivien virus. Virus que naixien, creixien, es reproduïen. Era com un planeta. Un planeta de virus.

SANDRA: Ja, però/

TECLA: Però el planeta va desaparèixer. El planeta Internet va... va explotar. El planeta Internet va explotar com el planeta Krypton. Tots els virus van desaparèixer. Bé, tots no. Molts es van quedar als ordinadors. Però als ordinadors no es poden reproduir, perquè els ordinadors sense Internet són com carrerons sense sortida. Culs-de-sac. Atzucacs. Són una via morta en l'evolució vírica. No sé si m'explico. *(Pausa)* Però hi va haver un virus que va anar més enllà. Un virus que va sobreviure a la destrucció del planeta Internet. Com Superman.

La NOIA estira un braç, com si fos SUPERMAN en ple vol.

SANDRA: Com Superman?

TECLA: Com el bebè Superman, que va marxar de Krypton abans que explotés i va arribar a la Terra. Doncs el virus ha fet el mateix: ha marxat del planeta Internet i ha arribat al planeta Víctor.

SANDRA: El planeta Víctor.

TECLA: El teu nòvio és el nou ecosistema del virus. *(Pausa)* Ho entens ara?

SANDRA: No...

LEO: No...

TECLA: No?

SANDRA: No...

LEO: No... *(Per la SANDRA)* No és lesbiana?

Fosc.

ESCENA 24

TECLA està asseguda al terra, envoltada de papers de la Wikipedia enganxats amb cel·lo. Els estudia obsessivament. De tant en tant hi fa alguna anotació.

MARTÍ se li acosta pel darrere.

MARTÍ: Tecla.

TECLA: I Love You.

MARTÍ l'abraça, però ella continua pendent dels papers.

TECLA: I Love You. I Love You. I Love You. I Love You. I Love You.

MARTÍ: Jo també. Jo també. Jo també. Jo també.

VÍCTOR ha despertat. Es retorça a dins del sac. La NOIA està dreta al seu costat.

TECLA mira MARTÍ per primer cop.

TECLA: Tu també què?

MARTÍ: Jo també... Res. No res.

TECLA : *(Tornant als papers)* I Love You.

MARTÍ surt.

TECLA: I Love You. I Love You. I Love You. I Love You. I Love You.

Silenci. TECLA acaba de trobar alguna cosa. Comença a escriure a tota velocitat, molt excitada.

TECLA: I Love You!!! I Love You!!! I Love You!!! I Love You!!!

Fosc.

ESCENA 25

VÍCTOR està estès al terra, convulsionant-se com un cuc epilèptic. SANDRA,

MARTÍ i LEO l'observen inquiets. La NOIA també l'observa.

SANDRA: No puc mirar.

MARTÍ: Has de ser forta.

Arriba TECLA amb un feix de fulls.

TECLA: *(A MARTÍ)* Treu-li la mordassa.

MARTÍ: És... és necessari?

SANDRA: *(Burleta)* Has de ser fort.

TECLA: No, no cal.

MARTÍ: No cal que l'hi tregui?

TECLA: No cal que siguis fort. *(Pausa)* Sisplau. És l'únic que et demano.

MARTÍ s'acosta a VÍCTOR. És a punt de treure-li la mordassa, però SANDRA se li avança i arrenca la cinta americana de cop.

VÍCTOR: Aaaaaaaai!!!!!!

SANDRA: Ho sento. Ho sento. Ho sento. *(Als altres)* No podem fer-li això.

VÍCTOR: Ai!!! Ai!!!

SANDRA: L'ha de veure un metge!

TECLA: Quan acabis la carrera en parlem, d'acord?

VÍCTOR: Ai!!! Ai!!! Ai!!!

SANDRA: *(A VÍCTOR)* Ho sento. Ho sento.

MARTÍ: *(A TECLA)* La Sandra treballa en un centre de teràpies alternatives.

SANDRA: I ara per què li expliques això, tu?!

VÍCTOR: Ai!!! Ai!!! Ai!!! Ai!!!

SANDRA: No és un "centre de teràpies alternatives". És un herbolari. *(A TECLA)* El porten els meus pares.

VÍCTOR: *(Simultàniament)* Ai!!! Ai!!! Ai!!! Ai!!!

TECLA: Així que estudies Medicina i fas teràpies amb flors de Bach. Perdona que t'ho

digui, eh, però... ets una mica *chaquetera*, no?

SANDRA: Les flors de Bach són un placebo tan eficaç com qualsevol altre!!!

Silenci. Tots es giren cap a VÍCTOR, que ja no crida.

VÍCTOR: Ai!!! Ai!!! I love you!!!

SANDRA: Jo també t'estimo.

SANDRA està a punt de fer-li un petó, però VÍCTOR li escup a la cara. Riu com un boig. MARTÍ abraça SANDRA, que plora.

TECLA: Comencem?

VÍCTOR: I love you!!!

SANDRA se separa de MARTÍ. S'eixuga les llàgrimes i el nas amb un mocador.

LEO: *(Pel feix de fulls)* És això?

TECLA: Eh?

LEO: És l'antivirus?

TECLA: Sí. Bé, no. És el codi font de l'antivirus.

SANDRA ja no plora. El mocador és ple de sang.

MARTÍ: Vols dir que servirà?

TECLA: Espero que sí.

MARTÍ: No entenc com/

TECLA: No ho has d'entendre. M'has de deixar fer a mi i punt.

VÍCTOR: I love you!!!!

TECLA: Calla, pesat!

SANDRA s'encén un cigarret electrònic.

TECLA: *(A MARTÍ)* Si el teu cosí fos un ordinador, seria molt més fàcil. Només hauria de ficar-li un CD.

VÍCTOR i la NOIA riuen.

VÍCTOR: Un CD, diu!!! Un CD!!!!

TECLA: Però el virus ha mutat i ara és atòmic, i se l'ha de combatre amb altres armes. És l'única manera. *(Pausa)* Subjecteu-lo.

MARTÍ: No escaparà.

TECLA: Subjecteu-lo. Ara.

MARTÍ i LEO subjecten VÍCTOR.

TECLA: Doctora Sandra, tu també podries/

SANDRA: *(Encara afectada)* No. No puc.

MARTÍ: Deixa-ho, Sandra. No cal. *(Pausa)* No cal que miris.

SANDRA li pren la paraula. S'allunya per fumar vapors electrònics d'esquena a l'acció, però de tant en tant no podrà evitar donar-hi un cop d'ull.

TECLA: *(A VÍCTOR)* Ara tastaràs el sabor de la kriptonita. *(Llegint dels seus papers)*

“Zero, zero, zero, u, u, u, zero, zero, u, u, u, u, u, zero!”

LEO: Això és codi binari!

TECLA: No fotis.

LEO: És un virus atòmic. No es pot combatre amb codi binari.

TECLA: Que ets informàtica, tu?

LEO: No, però/

TECLA: Tu també has estudiat Medicina?

LEO: No.

TECLA: Que potser saps una manera millor de fer-ho? Llavors deixa'm seguir.

(Tornant a llegir) “Zero, zero, zero, u, u, u, zero, zero, u, u, u, u, u, zero, u, u, u, u, u, zero, zero, u, zero, u, zero...”

VÍCTOR: Aaaaaaagh!!!

La NOIA s’asseu a sobre de VÍCTOR i el sacseja amb frenesi. MARTÍ i LEO han de fer un gran esforç per subjectar-lo.

TECLA: “... u, u, u, zero, u, zero, zero, u, u, u, zero, zero, zero...”

VÍCTOR: Aaaaaaagh!!!!

VÍCTOR sembla un ballari de break dance posseït pel dimoni.

MARTÍ: Sandra!!!

SANDRA llença el cigarret electrònic al terra, el trepitja (com per apagar-lo) i corre a ajudar MARTÍ i LEO.

TECLA: “... zero, zero, zero, zero, zero, zero, zero, u, u, zero, zero, u, zero, zero, zero, zero, u, u, u...”

VÍCTOR: Uh!!! Uh!!! Uh!!!

TECLA: “... zero, zero, u, zero, u, zero, u, zero, u, zero, u...”

VÍCTOR: Uuuuuuuuuuh!!!!!!!

TECLA: “... u, zero, u, u, u, u, u, zero, u, zero.”

De sobte, VÍCTOR es calma. Sembla que s’hagi adormit.

MARTÍ: Ja?

Silenci. VÍCTOR obre els ulls. Mira la NOIA.

VÍCTOR: I love you!!!!

TECLA: “Zero, zero, zero, u, zero, u, u, u, zero, u, u, u, u...”

La NOIA li diu alguna cosa a VÍCTOR.

VÍCTOR: Troià? (*Torna a escoltar la NOIA*) Troià. Troià-troià-troià-troià-troià-troià...

TECLA: “... zero, zero, u, zero, u, zero...”

VÍCTOR: Troià-troià-troià-troià-troià-troià-troià...

MARTÍ: Truja? T'està dient truja?

TECLA: Troià! Està dient troià. Troyano.

MARTÍ: I què vol dir?

LEO: És un tipus de virus. “El término *troyano* viene de la historia del caballo de Troya, mencionado en la *Odisea* de Homero.”

TECLA: Calla, sisplau! Sembla que ja ha reconegut el virus.

VÍCTOR: Troià-troià-troià-troià-troià...

MARTÍ: I això és bo o dolent?

TECLA: Sisplau, m'esteu distraient. (*Mira els papers*) Merda, m'he perdut. Merda! Merda! Merda! Ara hauré de començar de nou.

LEO: (*A MARTÍ*) Ya te vale.

MARTÍ: Ya te vale a ti.

VÍCTOR: Aaaaaagh!!!!

TECLA: “Zero, zero, zero, u, u, u, zero, zero, u, u, u, u, u, zero, u, u, u, u, zero, zero, u, zero, u, zero...”

VÍCTOR: Aaaaaagh!!!

Com al començament de l'“exorcisme”, la NOIA sacseja VÍCTOR frenèticament.

MARTÍ, LEO i SANDRA el subjecten com poden.

TECLA: “... u, u, u, zero, u, zero, zero, u, u, u, zero, zero, zero...”

VÍCTOR: Aaaaaagh!!!!

TECLA: “... zero, zero, zero, zero, zero, zero, zero, u, u, zero, zero, u, zero, zero, zero, zero, u, u, u...”

VÍCTOR: Uh!!! Uh!!! Uh!!!

TECLA: “... zero, zero, u, zero, u, zero, u, zero, u, zero, u...”

VÍCTOR: (*Orgàstic*) Uuuuuuuuuuh!!!!!!!

TECLA: “... u, zero, u, u, u, u, u, zero, u, zero.”

De sobte, VÍCTOR es calma. Sembla que s’hagi adormit. La NOIA s’allunya lentament i està a punt de sortir quan...

VÍCTOR obre els ulls.

VÍCTOR: I love you!!!!

La NOIA torna a asseure’s al damunt de VÍCTOR.

TECLA: “Zero, zero, zero, u, zero, u, u, u, zero, u, u, u...”

VÍCTOR: Troià-troià-troià-troià-troià-troià...

TECLA: “... zero, zero, u, zero, u, zero...”

VÍCTOR: Troià-troià-troià-troià-troià-troià-troià...

Pausa.

TECLA: “U!”

VÍCTOR es queda adormit de forma fulminant.

MARTÍ: Falta molt?

TECLA: Ja està. He arribat al final del codi.

Silenci. La NOIA surt.

Fosc.

ESCENA 26

A les fosques.

VÍCTOR: Aaaaaah!!!

Entra SANDRA amb una llanterna. Il·lumina VÍCTOR, que està assegut al sofà, amb l'ordinador.

SANDRA seu al seu costat.

SANDRA: Estàs bé?

VÍCTOR: No. No estic bé. Se m'ha acabat la bateria en meitat d'una partida.

SANDRA: Vull dir si estàs *bé*.

Pausa.

VÍCTOR: Sí.

SANDRA: Bé del tot?

VÍCTOR: Sí. Del tot.

SANDRA: Ja no tens...? Ja no tens la sensació aquesta de mareig? ¿Ja no sents que se te'n va el cap, com si de sobte el cap deixés de ser teu i tu només fossis un ocupa, un ocupa del teu cap, del teu cervell, del teu propi cervell, però que ja no és teu, perquè ara ets un desnonat del cervell, del cervell i del cos, perquè les articulacions tampoc no et responen, ni la teva llengua, i de sobte sembla com si algú altre s'hagués apropiat de tot el teu cos, i és una putada però de seguida se't passa, continues sense poder controlar el teu cos però ja deixa de tenir importància, perquè el teu cervell diu que no és important, que millor així, que és molt millor si algú altre se'n fa càrrec, se'n fa càrrec de tot, i aleshores tot se te'n fot? *(Pausa)* Ja no t'ha tornat a passar?

VÍCTOR: No, ja no. *(Pausa)* I tu com ho saps, tot això?

SANDRA: El què?

VÍCTOR: Tot això que has dit. Com saps què em sentia d'aquesta manera? Com ho

saps, que em sentia exactament d'aquesta manera?

SANDRA: M'ho... m'ho has explicat.

VÍCTOR: No, jo no t'ho he explicat.

SANDRA: És clar que sí.

VÍCTOR: No, Sandra. Jo no t'ho he explicat mai. Encara que hagués volgut, no hauria estat capaç de trobar les paraules. Jo no tinc la teva felicitat de paraula.

SANDRA: M'ho vas dir amb unes altres paraules.

VÍCTOR: No, Sandra, no. Has descrit exactament el que jo sentia. I ho has fet amb unes paraules que no he fet servir mai a la vida. Desnucat. Jo mai he pronunciat aquesta paraula!

SANDRA: Ho vas dir quan estaves... Vas dir moltes coses. Tu no te'n recordes, però/

VÍCTOR: Me'n recordo perfectament. I l'únic que deia eren coses sense sentit. Coses com...

SANDRA: I love you.

VÍCTOR: Sí, això. "I love you."

Pausa.

SANDRA: Però estàs bé, no? Ara. Estàs bé?

VÍCTOR: Sí, estic bé.

SANDRA: Bé. *(Pausa)* Això està bé. Està molt bé.

VÍCTOR: Què tens?

SANDRA: Estic...

VÍCTOR: Estàs bé?

SANDRA: Sí, sí, estic bé. És només que... que...

VÍCTOR: I love you.

SANDRA: Sí, jo també...

Entra la NOIA.

VÍCTOR: I love you. *(Pausa)* I love you. I love you. I love you.

SANDRA: Para, Víctor. No fa gràcia.

VÍCTOR: I love you. I love you. I love you.

SANDRA: Vols parar?!

La NOIA s'acosta al sofà. VÍCTOR s'hi llança a sobre de SANDRA.

VÍCTOR: I love you!!! I love you!!! I love you!!!

SANDRA aconsegueix separar-se de VÍCTOR.

VÍCTOR: I love you!!!!

VÍCTOR torna a abalancar-se-li al damunt. Fa per treure-li la roba.

SANDRA: Víctor, para!! Joder, Víctor, para!! Para, collons, joder!!!

SANDRA li dóna cops de puny al pit. VÍCTOR s'atura.

VÍCTOR: Sandra. Ho sento. Feia broma. *(Pausa)* Ho sento. *(Pausa)* Estàs bé?

SANDRA: Sí, estic bé. *(Agafant el portàtil)* Estic de puta mare.

SANDRA aixeca el portàtil. Fa el gest de llançar-lo contra el cap de VÍCTOR. La llum fa pampallugues.

Apagada.

ESCENA 27 (tot seguit)

Quan torna la llum, VÍCTOR és a terra, immòbil. El seu cap reposa sobre un bassal de sang. SANDRA encara subjecta el portàtil.

SANDRA: Estic bé, Víctor. És només que... que... *(A la NOIA)* I love you.

SANDRA i la NOIA estan a punt de fer-se un petó.

Fosc final.